

Susan Neiman - Wat we van de Duitsers kunnen leren



*Susan Neiman. Ills.:
Joseph Sassoon Semah*

Susan Neiman is opgegroeid als wit meisje in Atlanta (Georgia), in het gesegregeerde Zuiden van de Verenigde Staten. Nu woont ze als Joodse vrouw in Berlijn en is directeur van Einstein Forum in Potsdam. Neiman raakte gefascineerd door de manier waarop Duitsers in het reïne proberen te komen met een 'onmogelijk verleden'. Ze besloot dat te vergelijken met de situatie in de Verenigde Staten met haar erfenis van de Burgeroorlog, en waar de tegenstellingen alsmaar groter worden. In *Wat we van de Duitsers kunnen leren* staat de vraag centraal hoe we in het reïne kunnen komen met nationale misdaden als de Holocaust of het slavernijverleden. Kunnen we het verleden verwerken tot een positief ideaal van 'dat nooit weer'?

In haar vuistdikke boek waar ze drie jaar aan werkte, benadrukt Neiman de verschillen tussen *Vergangenheitsaufarbeitung* in Duitsland en de Verenigde Staten.

Neiman voerde vele, vele gesprekken met Duitsers en Amerikanen, waaruit blijkt hoe ingewikkeld en confronterend het is om als natie naar je eigen geschiedenis te kijken.

In deel I *Duitse les* gaat Neiman in op de Duitse pogingen in het reïne te komen

met de nazitijd, zowel voor als na de hereniging. De meerderheid van alle Duitsers dacht dat de eigen ellende über alles ging. Susan Neiman analyseert Duitslands omgang met het verleden met een nogal roze bril: ze blijft positief over Duitsland; ondanks dat in Duitsland in 2019 13% meer antisemitische misdrijven plaatsvonden en een toename was te zien in andere politiek gemotiveerde incidenten. In 2019 meer dan 41.000, een toename van 14% met het jaar ervoor. De Duitse welkomstcultuur laat immers zien dat er veel meer Duitsers zijn die de vluchtelingen steunen dan op extreemrechtse partijen stemmen als de AfD, aldus Neiman.

De vooruitgang van Duitsland wordt weliswaar bedreigd, maar progressieve democratische waarden tonen hun bestaansrecht in de manier waarop ze reageren op iedereen die ze probeert te ondermijnen. 'Door de Duitse zoektocht naar verlossing nader te onderzoeken, en deze te vergelijken met waar anderen falen, kunnen we leren om trots te zijn op het werk dat al is gedaan - en het te beschermen tegen iedereen die het ongedaan wil maken.' De bereidheid om je beschamende geschiedenis onder ogen te zien kan tot een bewijs van kracht worden.

In deel II *Het bitterzoete zuiden*, beschrijft ze uitgebreid de erfenis van het diepgewortelde racisme in het Diepe Zuiden van Amerika. Neiman reist door Mississippi om te onderzoeken wat er precies heeft plaatsgevonden in de afgelopen eeuwen en wat daar nu nog steeds de gevolgen van zijn. Mississippi was de eerste staat die de Black Codes invoerde, waarmee de rechten werden ingetrokken die bevrijde zwarte mannen en vrouwen bij de emancipatie waren beloofd. Ze beschrijft uitgebreid de wrede moord op de zwarte jongen Emmett Till (28 augustus 1955), en het proces waarbij de moordenaars werden vrijgesproken door een volledig witte jury en gaat op zoek naar een antwoord op de vragen wat de moord vandaag nog betekent in de Mississippi Delta, hoe wordt die herinnerd? Hoe wordt de herinnering onderdrukt? En wat vindt de plaatselijke bevolking, zwart en wit, van de pogingen om de moord te herdenken? De moord op Emmett Till doet er nog steeds toe, de demonstranten van Black Lives Matter roepen 'Michael Brown, Emmett Till - How many black boys will you kill?'

Neiman constateert dat Amerikanen nu beginnen in te zien dat het niet eerder onderzochte verleden zich opdringt aan het heden. Het verleden blijft ons achtervolgen als we het niet onder ogen willen zien.



De beide delen geven inzicht in de verschillende manieren om met het nationale verleden om te gaan, of het te negeren.

Susan Neiman hoopt dat Amerikanen maar ook andere volkeren een voorbeeld nemen aan de *Vergangenheitsaufarbeitung* in Duitsland. Neiman verzuimt te vermelden dat er ook in Amerika wel degelijk aandacht wordt besteed aan ongemakkelijke geschiedenissen, zoals bijvoorbeeld de Vietnamoorlog.

In deel III *Dingen rechtzetten* geeft ze haar versie op hoe het eigenlijk zou moeten zijn. In hoeverre zijn we verantwoordelijk voor ons nationale verleden, hoe moeten we onze kinderen opvoeden, monumenten oprichten of verwijderen, het herstel van aangericht onrecht organiseren en politieke culturen construeren? Hoe kunnen we het verleden gebruiken wanneer we nadenken over onze morele en politieke toekomst?

Wat we van de Duitsers kunnen leren is geschreven net voordat de BLM de wereld veroverde.

Susan Neiman – *Wat we van de Duitsers kunnen leren*. Uitgeverij Lemniscaat, Rotterdam, 2020. ISBN: 9789047710226 |

Kijk naar: Susan Neiman im Gespräch mit dem Schriftsteller Ingo Schulze:

<https://www.volksbuehne.berlin-von-den-deutschen-lernen/10718>

Susan Neiman heeft het grootste deel van haar filosofisch werk gewijd aan de verdediging van de vaak belasterde Verlichting, en huldigt de kernwaarde die Jean Améry aan de Verlichting toedicht: 'kennis leidt tot erkenning, en erkenning tot moraliteit'. Zij publiceerde o.a. *Het kwaad in het moderne denken*, *Morele helderheid* en *Verzet en rede in tijden van nepnieuws*.

Zie ook:

Linda Bouws – *St. Metropool Internationale Kunstprojecten*

Verslagen uit Spanje



De Amerikaanse journaliste Virginia Cowles, die in 1936 voor de Engelse *Sunday Times* naar Spanje vertrok om verslag te doen van de Spaanse Burgeroorlog, bekende later - in haar indrukwekkende oorlogsmemoires *Looking for Trouble* (1941) - niet in alle opzichten goed voorbereid te zijn geweest op haar

werk als correspondentente. Ze arriveerde in een door de Franco-troepen belegerd Madrid, in kleding volstrekt ongeschikt voor een oorlogssituatie. Strompelend op hakken en gekleed in rok bracht ze onder meer een bezoek aan republikeinse loopgraven. Ondanks de ernst van de situatie levert haar informatieve verslag van dat bezoek daardoor hilarische momenten op.

Madrid werd vanaf oktober 1936 continu belegerd door de nationalistische troepen van generaal Franco. Vrijwel dagelijks werd de stad beschoten door kanonnen en mortieren. Honderden gebouwen lagen in puin, duizenden bewoners waren de stad ontvlucht. De aanlevering van voedsel naar de stad was minimaal, een hongersnood stond op uitbreken.



Virginia Cowles

Correspondenten

Virginia Cowles boekte een kamer in Hotel Florida aan de Plaza de Callao in Madrid. Het was de plek waar de internationale oorlogscorrespondenten zich hadden verzameld om van daaruit verslag te doen van de belegering. Ze ontmoette er onder anderen Sefton Delmer van de *Daily Express*, Ernest Hemingway en Martha Gellhorn (de latere Mrs. Hemingway), die beiden schreven voor *Collier's Weekly* en schrijver John Dos Passos. Oorlogsfotograaf Robert Capa verbleef er diverse malen, meestal in gezelschap van zijn vriendin Gerda Taro, de fotografe die later aan het front om het leven zou komen. De Nederlandse regisseur Joris Ivens was er met zijn cameraman John Fernhout om de film *Spanish Earth* te draaien.

Correspondenten Jay Allen van de *Chicago Herald Tribune*, Mikhail Koltsov (*Pravda*) en de journalisten Louis Fischer en George Steer waren frequente gasten van het hotel.

Toevluchtsoord

De eerste vraag die Cowles door haar collega's werd gesteld was: heb je wat te eten meegenomen? In Hotel Florida was nauwelijks voedsel voorhanden. Hemingway maakte zich bij de anderen populair omdat hij er vaak in slaagde bacon, eieren, koffie en marmelade te regelen, bovendien was whisky en gin op zijn kamer ruim voorradig. De kamer van Hemingway was tijdens beschietingen van de stad, sowieso een toevluchtsoord voor de andere correspondenten: Hemingway had, zeer uitgekiend, de kamer genomen die net buiten het schootsveld van het geschut lag.

De correspondenten in Hotel Florida werkten onder moeilijke omstandigheden. Door de belegering was normaal werken vrijwel onmogelijk. Het verblijf in de stad en het reizen naar het front leverde voortdurend gevaren op. Bijna dagelijks was het een worsteling een telefoon of telegraafapparaat te bemachtigen in het gebouw van de censoren van de republikeinse regering. Het contact met de censoren leverde ook nog eens talloze aanvaringen op, omdat niet ieder bericht wat het land uit zou gaan hun goedkeuring kon wegdragen.



Martha Gellhorn in Spanje

Anti-Franco

Voor de meeste correspondenten lag de sympathie duidelijk bij de republiek Spanje en niet bij de opstandelingen van Franco. Meer en meer raakten degenen die het beleg meemaakten overtuigd van de legitimatie van de strijd van de republiek.

Journalisten met een dergelijke opvatting, van wie juist verwacht werd dat zij een objectief verslag zouden leveren maar die toch blijk gaven van loyaliteit met de republikeinse zaak en dat in hun artikelen probeerden uit te drukken, kwamen daardoor soms in een lastige positie.

Gezien de anti-interventie politiek van Engeland, Frankrijk en de VS - de weigering van deze landen wapens te leveren aan de republiek - hielden veel krantenredacties er een behouden standpunt ten opzichte van het Spaanse conflict op na. Het kwam vaak voor dat artikelen die prorepubliek of anti-Franco waren, werden gewijzigd, of niet werden geplaatst. Zo waren de kranten van de conservatieve Amerikaanse persmagnaat Randolph Hearst fel tegen de republiek. Journalist Jay Allen werd door de Hearst-krant *The Chicago Herald Tribune* ontslagen, omdat hij in zijn artikelen te veel de kant van de republiek koos.

Soms ging de sympathie van correspondenten voor de republiek heel ver. Sommigen van hen, zoals Ernest Hemingway, Martha Gellhorn, Louis Fischer, Jay Allen en George Steer, stelden zich min of meer in dienst van de republiek, soms voor hand- en spandiensten, soms voor wezenlijke zaken zoals wapenaankopen. Zij waren bijna partizanen in dienst van de republiek, constateert de Engelse historicus Paul Preston in zijn werk over oorlogscorrespondenten in Spanje.



Mikhail Koltsov (rechts) in gesprek met de anarchistische leider Durruti

Contrarevolutionair

Zo schreef de Russische schrijver en journalist Mikhail Koltsov in 1936 en 1937 vanuit Spanje een serie artikelen voor de *Pravda*, die hem in de Sovjet-Unie erg populair maakten. Voor zijn serie sprak hij onder anderen met de Spaanse president Azaña en met de anarchistische voormannen Durruti en Juan García Oliver. Er is veel gespeculeerd over Koltsovs werkelijke rol tijdens het Spaanse conflict, want hij functioneerde tevens als politiek adviseur voor de Spaanse regering en bleek in meerdere kringen invloed te kunnen uitoefenen. Vermoedelijk was hij een hoge ambtenaar bij de geheime dienst of luchtmacht van de Sovjet-Unie. Zijn wekelijkse telefoongesprekken met Stalin wijzen in die richting. Als beloning voor zijn werk in Spanje werd hij bij terugkeer in de Sovjet-Unie in 1938 benoemd tot lid van de Opperste Sovjet. Tijdens de golf van arrestaties van 'contrarevolutionaire elementen' werd hij echter nog datzelfde jaar gearresteerd en geëxecuteerd.



Louis Fischer

Wapenembargo

Ook de Amerikaanse journalist Louis Fischer van het tijdschrift *The Nation*, werd er van beschuldigd een Sovjetagent te zijn. Dat was hij echter niet, ook al woonde zijn gezin in Moskou. Fischer had aanvankelijk sterke sympathie voor het communisme en hij steunde de Spaanse republiek waar mogelijk. Hij had contacten met politici en diplomaten in Spanje, de VS en de Sovjet-Unie, was bevriend met de Spaanse president Azaña en de socialistische leider Largo Caballero. Hij sprak Russisch, Duits en Spaans en hij werd geroemd om zijn levendige en altijd zeer informatieve artikelen. Politici vertrouwden hem omdat hij altijd betrouwbare informatie wist te geven. In Spanje ging hij bijna wekelijks op bezoek bij de Spaanse premier Juan Negrín. Terwijl deze 's ochtends in bad zat, zat Fischer op het toiletdeksel met een notitieblok en bespraken zij de situatie in Spanje en de wereld. Fischer was fel tegen het door de VS afgekondigde wapenembargo tegen Spanje. In zijn contacten met diplomaten en politici, waaronder Amerikaanse congresleden, maar ook met first lady Eleanor Roosevelt, probeerde hij – tevergeefs – de VS op andere gedachten te brengen.

Wapenaankopen

Verslaggever Jay Allen, volgens velen de best geïnformeerde journalist destijds, probeerde in diplomatenkringen zijn invloed aan te wenden om het wapenembargo op te heffen. Allen had in augustus 1936 naam gemaakt met een ijzingwekkend verslag over wat hij had aangetroffen in de arena van Badajoz, waar enige dagen daarvoor honderden mensen door de Franco-troepen waren geëxecuteerd. Bovendien maakte hij het laatste interview met de falangistische leider José Antonio Primo de Rivera, voordat deze werd geëxecuteerd. Jay Allen poogde tijdens de burgeroorlog in Londen wapens te kopen voor de republiek. In de jaren veertig zette hij zich aan een gedetailleerde geschiedschrijving van de Spaanse burgeroorlog, geassisteerd door de jonge Amerikaanse academicus Herbert Southworth en de latere historica Barbara Tuchman, een werk dat helaas nooit is voltooid.



Guernica na het bombardement

Bombardement

De Engelse journalist George Steer ging ook ver in zijn steun voor de republiek. Steer zag zijn journalistiek als deel van de strijd tegen het fascisme. Voordat hij in Spanje op reportage ging, had hij als oorlogsverslaggever voor *The Times* al ervaring opgedaan in Ethiopië, waar Italië als opkomende koloniale mogendheid oorlog voerde.

Nog meer dan met de Spaanse republiek, sympathiseerde Steer met de strijd van de Basken voor onafhankelijkheid. Hij deed verslag van de val van Irún en van het bombardement op Bilbao, waarbij hij heet van de naald sprak met ooggetuigen en overlevenden. Zijn verslag van zijn belevenissen in het door de Duitse Luftwaffe gebombardeerde Guernica, bracht na publicatie in *The Times* en *The New York Times* op 27 april 1937, een ware schokgolf teweeg in de publieke opinie. Voor het eerst in de wereldgeschiedenis was er sprake geweest van een systematisch bombardement op een stad bevolkt door een weerloze burgerbevolking.



Pablo Picasso - Guernica

Picasso

Het artikel van Steer deed velen beseffen dat er in Spanje geen sprake was van een opgeklopt conflict, maar dat er werkelijk een oorlog gaande was. De eerder genoemde Herbert Southworth, die in 1977 de meest omvangrijke studie over het bombardement op Guernica zou publiceren, noemt het verslag van Steer 'waarschijnlijk het meest belangrijke, door een verslaggever gedurende de burgeroorlog, geschreven artikel'. Het werd enige dagen later gepubliceerd in het Franse communistische dagblad *L'Humanité*. In Parijs kreeg Pablo Picasso het artikel onder ogen. Hij onderbrak meteen zijn werkzaamheden en zette zich aan een schilderij over de verschrikkingen van het bombardement: Guernica.

De verdienste van Steer is dat hij als eerste aantoonde dat de vernietiging van Guernica niet het werk was van communistische saboteurs of een poging was van de republikeinse regering om de nationalisten in diskrediet te brengen, zoals Franco later verkondigde. Het bombardement was wel degelijk een bewust opgezette actie tegen burgers, teneinde de moraal in de republiek en het naar onafhankelijkheid strevende Baskenland te kunnen breken.



George Steer

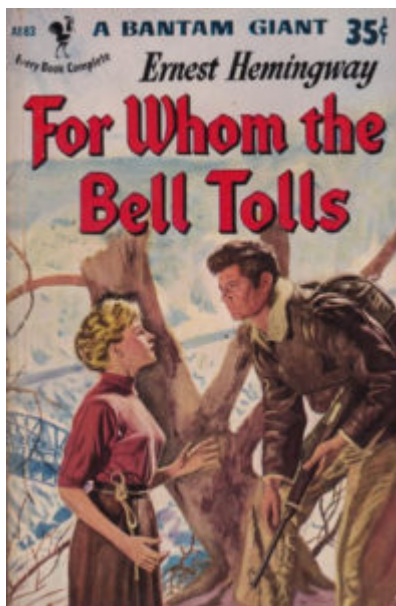
Geschiedvervalsing

Tot in de jaren zeventig kwamen er vanuit het Franco-kamp beschuldigingen aan het adres van George Steer.

Hij zou hebben gelogen over wat hij in Guernica had gezien en zijn boek *The Tree of Gernika* zou alleen maar een verdediging zijn van de strijd voor Baskische onafhankelijkheid. Het artikel van Steer echter zette de toon voor het belangrijkste over Guernica verschenen boek *Guernica! Guernica! A Study of*

Journalism, Diplomacy, Propaganda, and History van Herbert R. Southworth. Southworth (1908-1999) raakte in de jaren dertig al betrokken bij het Spaanse conflict. Hij assisteerde Jay Allen bij diens werk en schreef artikelen over de burgeroorlog. Na de Tweede Wereldoorlog reisde hij door Spanje en verzamelde hij boeken en affiches over de burgeroorlog. In zijn boek wist hij alle propagandamythes van het Franco-regime door te prikken, en exact aan te geven waar het regime bezig was de geschiedenis te vervalsen. Het boek tornde aan de peilers van het regime: de Spaanse regering zette een speciale afdeling op om de eventuele effecten van de publicatie op de Spaanse bevolking te kunnen bestrijden. Southworth werd door Franco uitgeroepen tot staatsvijand nummer één. Het weerhield hem er niet van door te gaan met het ontzenuwen van de geschiedenis zoals die door Franco werd voorgesteld. Hij verdiepte zich in de geschiedkundige vervalsingen die over het bombardement op Guernica werden verkondigd.

Zijn boek is een nauwgezette reconstructie van de gebeurtenissen op 26 april 1937. Vooral is het een speurtocht naar de waarheid van die dag en een meedogenloze afrekening met de geschiedvervalsing door de Franco-historici.



Wereldoorlog

Madrid viel uiteindelijk op 28 maart 1939 in handen van de troepen van Franco. Daarmee was het lot van de Spaanse republiek bezegeld en zuchtte het land tot 1975 onder de dictatuur van Franco. Niemand van de buitenlandse correspondenten maakte die inname van Madrid mee.

George Steer kwam in 1944 om het leven bij een auto-ongeluk in Birma. In

Guernica wordt hij geëerd met een plaque en is een straat naar hem vernoemd. Louis Fischer keerde zich na de oorlog fel tegen het communisme en gaf lessen over de Sovjet-Unie. Jay Allen schreef oorlogsreportages vanuit Vichy-Frankrijk en Noord Afrika. Hemingway trok zich terug in zijn huis in Havana om zijn roman over de Spaanse Burgeroorlog *For Whom the Bell Tolls* te schrijven. Martha Gellhorn trouwde in 1940 met Hemingway en keerde in 1944 terug naar Europa en schreef reportages over de laatste dagen van de Tweede Wereldoorlog. Virginia Cowles werd tijdens de Tweede Wereldoorlog een gedreven oorlogscorrespondente maar legde zich na de oorlog toe op het schrijven van historische werken, onder andere over Churchill, de Romanovs en de familie Astor. Robert Capa werd als oorlogsfotograaf wereldberoemd.

De journalisten hielden zich dan wellicht niet exact aan de opdrachten van hun kranten, hun reportages vanuit Spanje waren een waarschuwing voor het dreigende fascisme dat Europa spoedig onder de voet zou lopen.

Literatuur

Virginia Cowles, *Looking for Trouble*, Harper & Brothers, New York/London 1941

Caroline Moorehead, *Martha Gellhorn*, Random House, London 2004

Paul Preston, *We Saw Spain Die, Foreign Correspondents in the Spanish Civil War*, Constable, New York 2009

Herbert Southworth, *Guernica! Guernica! A Study of Journalism, Diplomacy, Propaganda, and History*, University of California Press, 1977;

Amanda Valli, *Hotel Florida. Truth, Love and Death in the Spanish Civil War*, Bloomsbury. London 2014.

Extra: <http://rozenbergquarterly.com/martha-gellhorn-a-furious-footnote-in-history/>

Guernica Documentary

Paul Simon en de Lage Landen



Het songwriters-duo Boudewijn de Groot-en-Lennaert Nijgh wordt wel beschouwd als de Nederlandse Lennon-and-McCartney. En niet geheel ten onrechte, want alleen al hun album *Picknick* (1967) is op een aantal punten te zien als de Nederpop-tegenhanger van *Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band* uit 1967: het nummer *Picknick* is, net als de eerste track van *Sgt. Pepper*, programmatisch voor het hele album, *Mensen om me heen* is qua thema het equivalent van *With a*

little help from my friends, *Cinderella* is de Nederlandse *Lucy in the sky with diamonds*, de jaren dertig sound van *When I'm sixty four* keert terug in de *Ballade voor de vriendinnen van één nacht*, in de *Ballade van wat beter is* klinkt *Getting better* door en de orchestrale climax van *A day in the life* weerklinkt in het slotakkoord van *Megaton*. Om maar een paar voorbeelden te noemen.

Het tweetal is ook de Nederlandse Bob Dylan genoemd, niet alleen omdat het een vertaling van *The times they are a-changing* opnam - *Er komen andere tijden* stond al op de lp *Boudewijn de Groot* (1965) -, maar ook, of vooral, omdat die titel hun motto werd, in ieder geval tijdens wat - overigens onder protest van Boudewijn de Groot - als hun protestsong- periode wordt gezien. Op *Voor de overlevenden* (1966), bijvoorbeeld, staat in *Ze zijn niet meer als toen* (de tekst is van Boudewijn zelf):

Er is gezegd: er komen andere tijden.
Er is gevochten voor een nieuw fatsoen.
Er is niet geluisterd naar wat anderen zeiden,
ik heb geen zin het nog eens over te doen.

Merkwaardig genoeg zijn Boudewijn de Groot en Lennaert Nijgh zelden vergeleken met Paul Simon, terwijl daar wel reden voor is. Al op hun eerste album stond Nijghs vertaling van *The Sound of silence: Het geluid van de stilte*. Overigens een abominabele vertaling van iemand die in diezelfde periode met *Liefde van later* een perfecte vertaling van Jacques Brel's *Chanson des vieux amants* zou maken.

Toen Boudewijn de Groot, na de dood van zijn tekstleverancier in 2002, vaker zelf

de pen ter hand nam, dook Paul Simon op in enkele van zijn teksten. Hij verzamelde en becommentarieerde die in de bundeling *Hoogtevrees in Babylon. Alle eigen teksten van 1963 t/m 2006* (Baarn, 2007). Het nummer *Hoogtevrees* op het album *Van een afstand* (1980) 'beschrijft een droom die zo duidelijk was en me 's morgens nog zo helder en compleet voor de geest stond, dat de tekst er een letterlijke weergave van is. (..) Ik hoefde alleen maar uit bed te komen, te gaan zitten met pen en papier en de woorden kwamen vanzelf, compleet met rijm.'

In het eerste couplet dicht hij

Ik werd vergeleken met de groten der aarde,
ze zeiden ook dat het op Paul Simon leek.
Eerst was ik verrast toen begon het te hinderen,
maar niemand nam aanstoot,
hoe kwaad ik ook keek.

En in *Hoogtevrees in Babylon* op de cd *Lage landen* (2007) vinden we een terugverwijzing daarnaar in dit citaat

Paul Simon was degene
die vroeg waar ik mee bezig was
hij gaf me een paar stenen
en ging liggen in het gras
hij zei: wordt dit de hoogste toren
ooit door mensenhand gemaakt
dan weet je van tevoren
dat je wordt afgekraakt

hooggegrepen zinnen
theatrale melodie
het lijkt heel wat daarbinnen
maar blijkt een parodie
achttien trage kraaien
vlogen cirkels boven ons hoofd
je moet de leugen niet verdraaien
of je wordt niet meer geloofd

en

ik metselde mijn muren

duizend stenen in het rond
het kon niet lang meer duren
tot ik in de wolken stond
mijn moeder kon ik niet meer horen
Paul Simon schudde 't hoofd
ik dacht: je moet je niet laten storen
door wie niet in je gelooft



Veel heeft hij overigens niet op met zijn Amerikaanse voorbeeld. In zijn toelichting bij het eerste citaat schrijft hij: 'In het verleden ben ik vanwege mijn stem en de muziek die ik schrijf meer dan eens vergeleken met James Taylor en Paul Simon. Ik denk dat "mijn droom-ik" dat onthouden heeft en Paul Simon een vage figurantenrol heeft toebedeeld.'

En bij *Hoogtevrees in Babylon*: 'De tekst is nauw verbonden met *Hoogtevrees*, het lied van dertig jaar geleden, zoals uit de

inleiding van dit boek al blijkt. En dat is ook de enige reden waarom Paul Simon en mijn moeder weer komen opdraven. De eerste keer kon ik niet anders, want ze speelden een rol in mijn droom. Op zich heb ik te weinig affiniteit met Simon om hem zonder aanleiding in een lied ten tonele te voeren, maar *Hoogtevrees in Babylon* sluit nu eenmaal aan op *Hoogtevrees* vanwege het eerder genoemde drieluik. (..)

Mijn (stief)moeder schuifelt nader omdat ze ook voorkomt in *Hoogtevrees* (..). Het behoeft ook geen betoog dat mijn affiniteit met haar groter is dan die met Paul Simon.'

Ze moeten elkaar al in een vroeg stadium van hun beider carrière gekend hebben. Paul Simons eerste optreden in Nederland – hij was toen 24 – vond plaats in Taverne De Waag, een café-chantant in Haarlem, waar Cobi Schreier het programma bepaalde.

'Niet alleen nationaal, ook internationaal talent weet de weg naar de Waag te vinden. Zo lukt het Cobi om in 1964 folkzanger Pete Seeger in de Waag op te

laten treden, Joan Baez heeft er gezongen (..) en op een avond vlak voor Sinterklaas 1965 trad singer-songwriter Paul Simon er op. Het was een intiem optreden voor slechts zeventien mensen, maar het is hem waarschijnlijk zeer goed bevallen: een jaar later, toen het nummer *The sound of silence* de internationale hitlijsten aan het bestijgen was, kwam hij terug met Art Garfunkel. “Ze traden op voor niets,” vertelt Cobi daarover, “omdat ik als eerste vertrouwen in ze had.” De wereldartiesten logeren bij Cobi thuis en slapen in slaapzakken op zolder. Tenminste, als we romanticus Lennaert Nijgh mogen geloven.” (Bergshoeff, Kim, *De canon van Haarlem. De 50 geschiedenisverhalen waar je niet omheen kunt*. Amersfoort, 2014)

Een aanzienlijk uitgebreider verslag van een avondje Simon and Garfunkel biedt het verhaal *Man met ervaring* van L.H. Wiener. Hij neemt ons mee naar het Concertgebouw in Amsterdam, geschreven in de spelling uit de tijd dat er in het Concertgebouw nog gerookt mocht worden:



Simon & Garfunkel met Cobi Schreijer. Haarlem 1966

Het is 2 mei 1970, R. en ik zijn uit de provincie gekomen om aanwezig te zijn bij het nachtkonsert dat Paul Simon en Arthur Garfunkel in het Concertgebouw geven. (..)

In de hal zie ik Lou van Rees, die deze nacht voor onze rekening neemt. Hij loopt wat en slaat gade hoe per toeschouwer ongeveer f 35,- binnen schuifelt. (..)

We zitten op de vijfde rij podium op stoeltjes van rood skai in een zodanige opstelling dat we de heren op de rug te zien zullen krijgen.

De zaal is nu geheel gevuld maar nog steeds komen er mensen binnen. (..)

Dan verschijnt Lou van Rees op het toneel. Hij herinnert het publiek aan de exclusiviteit van deze nacht. 'U bent een van de maar 9.000 mensen in heel Europa die Simon en Garfunkels optreden kan bijwonen, want zij geven slechts drie konserten. In Londen, Amsterdam en Parijs.' Als hij vervolgens als een cirkusdirekteur de namen der artiesten heeft uitgeroepen, gaat er een deur bij het immense orgel open en blijken Simon en Garfunkel inderdaad te bestaan. Ze lopen zelf en ieder draagt twee gitaren. Het publiek schreeuwt en fluit en applaudisseert. Simon en Garfunkel knikken naar alle windrichtingen en leggen drie gitaren weg op stoeltjes bij de grote vleugel. Er zijn twee mikrofoons opgesteld en twee barkrukken.

(..)

Simon draagt een flodderige, blauwe broek en een gebreid overgooiertje, Garfunkel een zwarte spijkerbroek zonder spijkers en een zwart truitje met korte mouwen. Daaronder heeft hij lange, rode mouwen, zodat hij sterk de indruk wekt van een honkballer. (..)

Er is veel sfeer in de zaal, te veel sfeer misschien zelfs wel. Het tweetal kan aan geen nieuw nummer beginnen of er barst al een applaus los bij de eerste maten. Men is onvoorwaardelijk laaiend enthousiast. Zo had Goebbels ze ook het liefste, zonder mening en buiten zichzelf.

(Die twee op het podium) maken geen bewegingen. Garfunkel houdt zelfs zijn handen op zijn rug in zijn broekzakken. De roem ligt voor het oprapen en zelfs dat hoeven ze niet te doen. De roem wordt hen aangereikt. (..)

Om kwart over een is het pauze en begeven we ons naar andere zalen voor bier. Steeds maar tussen mensen vannacht. Toch valt dit soort me nog mee. Het is niet het publiek van voetbalontmoetingen. Het publiek van moeder de vrouw.

We stellen ons op tegen de zijmuur.

We gaan terug naar de zaal.

Het licht is aan en er heerst een rumoerige stilte. Veel mensen zijn blijven zitten. Sommigen zijn op het toneel geklommen en bekijken de mikrofoons van dichtbij, leggen hun handen op de krukken, stellen zich machteloos voor hoe het zou zijn als zo veel gedachten zijn bij wat jij doet; het fantasties superioriteitsgevoel dat dan over je komt maar dat je zult moeten bedwingen. Ik denk aan wat Simon en Garfunkel nu doen. Elkaar omhelzen? Ik zie ze op een bank liggen in een kamertje achter het orgel, ergens in deze gewelven. Ze hebben hun warme gezichten tegen elkaar aan en huilen allebei, zonder dat hun schouders schokken maar met alleen zwijgende tranen. Ze spreken niet en houden hun ogen dicht. Dan zie ik hoe voor

me twee meisjes bloemen neerleggen op de barkrukken en een ander een ijsje in zilverpapier. Ik begin R. uit te leggen dat het belachelijk is, maar realiseer me halverwege mijn explicatie dat het me niet aangaat, dat er iets gebeurt dat ik alleen maar toevallig zie. Ik vraag hem hoe veel ze voor het konsert krijgen. Hij weet het, want zijn vader zit in de muziek en is betrokken bij de organisatie. Dertig duizend gulden. Ik zie Simon en Garfunkel weer, in dezelfde kamer. Simon heeft een boek op zijn knieën liggen en leest. Garfunkel loopt heen en weer, nog steeds met zijn handen in zijn zakken. Hij vraagt iets. De ander antwoordt niet. Garfunkel kijkt naar een lampje aan de muur; als het branden gaat, moeten ze weer naar het podium. Het lampje is donker en Simon leest. Ik probeer me zelfs de titel van het boek voor te stellen, maar krijg het niet gedaan. Om half twee dooft het licht voor de tweede maal. Applaus. (..)

Als Simon de bloemen van de barkruk opneemt en naar de zaal opsteekt, klatert een luid applaus op, dat aanzwelt tot ovationeel wanneer Garfunkel het zilverpapiertje van het ijsje stroopt en zijn tong ertegen plaatst. Ik leef niet erg mee, merk ik. Ik ben een toeschouwer in de exakte betekenis van het woord. Toch heb ik wel het gevoel bij iets bijzonders aanwezig te zijn, maar Simon en Garfunkel zijn mijn helden niet. Ik vind het kurieus zo dicht te zitten bij Simon en Garfunkel, omdat zij Simon en Garfunkel zijn, wier namen ontelbare keren zijn afgedrukt op papier, uitgesproken, gedacht. Omdat zij bekend zijn bij miljoenen. Ik ben hier meer uit nieuwsgierigheid dan uit waardering. Dat denk ik en het zijn heel makkelijke gedachten waar je je hoofd niet bij nodig hebt. (..)

Als Garfunkel het nummer *Bridge over troubled water* zingt, neemt Simon plaats op de trap tussen het publiek. Garfunkel wordt dan begeleid door een jongeman aan de vleugel en het blijkt dat de vleugel is neergezet alleen voor dit ene nummer en dat de pianist alleen voor dit ene nummer (3x) is meegenomen uit Amerika.

Een meisje dat naast Simon zit, heeft op slag wilde ogen gekregen die tot in de allerverste uithoeken van haar oogkassen schieten om iets te zien te krijgen van die onvergetelijke herinnering naast haar zonder dat ze haar hoofd hoeft te draaien, want het is toch zeker heel gewoon dat ze naast Paul Simon zit. Garfunkel heeft zijn handen in zijn achterzakken en houdt het hoofd opgeheven. Zijn stem beeft niet, zoals enkele keren aan het begin en het lukt hem goed. Hij oogst stampende toejuichingen. De pianist maakt zich draaiend en buigend uit de voeten. Hij wekt de indruk vooral niet de indruk te willen wekken op eigen sukses uit te zijn. Het is niet zijn avond. Hij wil vooral de show niet stelen. Maar het

publiek houdt niet op met applaudisseren. Het roept om een herhaling. Simon en Garfunkel kijken elkaar aan en lachen.

Het meisje naast Simon klapt beschaafd in haar handen. Ze is niet onder de indruk, niet enthousiast zelfs, zoals de rest van het publiek. Ze applaudisseert beschaafd, zoals ze altijd applaudisseert als iets is afgelopen.

Niet kijken, niet kijken, raast het door haar hoofd. Ik ben net zo'n idioot als jij kind, denk ik.

Bridge over troubled water wordt niet herhaald.

Simon zingt *El condor pasa*. Samen zingen ze *Bye bye love* en het publiek klapt mee in de maat, precies zoals het hoort.

Dan is het afgelopen, twintig minuten na de pauze. Tien voor twee. Het publiek neemt het niet. Het wil meer, maar het is woedend op een smekende manier. Getrappel en geroep. Lou van Rees houdt zich weggedrukt tussen twee versterkers. Spreekkoren schreeuwen: *CECILIA!* (..)

Dan mag iedereen weer gaan zitten. Een toegift. Nogmaals *Bye bye love*, nogmaals klappen in de maat. Als het nummer voor de tweede maal beëindigd wordt, springt Lou van Rees als een duveltje tevoorschijn. Met dringende stem dankt hij het fijne publiek en verzoekt het de zaal te verlaten. De lichten gaan aan. Simon en Garfunkel banen zich een weg door zwaaiende armen. (Wiener, L.H., *Misantropenjaren. Verzamelde verhalen*. Amsterdam, 1990)

De rest van het verhaal wordt gevuld met pogingen een jongedame te versieren. Vergeefse pogingen.

Een opmerkelijke ontmoeting in de Nederlandse letteren vindt plaats in *Onderweg met Roadie* (Amsterdam, 2015), waarin Thomas Acda, nadat het duo Acda en De Munnik uiteengevallen is, zijn reis door Amerika beschrijft. Roadie is zijn hond.

Ergens midden in Amerika – in Shitville, Alabama, in de woorden van de auteur – treft hij in een klein gezelschap Art Garfunkel aan, die daar is om behandeld te worden voor problemen met zijn stembanden. Zelf zanger en – voormalig – lid van een duo herkent hij onmiddellijk de stress die dat Garfunkel moet hebben gegeven:

‘(Deze) man heeft veel last van zijn stem gehad, vooral ook tussen zijn oren. Ik ben zanger, ik hoor dat. Daar hoef je niet zo groot als Art voor te zijn. Elke jongen die van zingen houdt en de baard in de keel krijgt, heeft het ook. Je dént dat je nooit meer kunt zingen, en dus kun je nooit meer zingen. Je lichaam pakt je

altijd op je zwakste plek. De angst dat je niet meer kunt zingen is zoveel groter dan een keer een toon niet halen of ernaast zitten. Die angst zit in je ziel. Deze grote zanger had zielenangst. Zielenangst dat hij nooit meer zo mooi zou kunnen zingen als vroeger. Dat vrát hem op. Dus kòn hij ook niet meer zingen zoals vroeger. En nu hoor ik een man die zich daardoorheen heeft gevochten. Een van de grootste zangers ter wereld probeert voor het eerst in drie jaar of zijn stem het zal houden. (..)

Ik voel mijn ogen nat worden. Het moet een gevecht geweest zijn, om hier te komen.'

Nog minder dan in proza zijn er verwijzingen naar Simon en Garfunkel te vinden in de Nederlandse poëzie. In welgeteld één gedicht komen zij voor, in een heus sonnet van de sonnettenbakker – vanwege zijn productiviteit in dit genre zo genoemd door collega-dichters

– Jan Kal:

Sneeuwgezicht

De sneeuw valt aan; zijn naam is Legio.
Wat komt het op je af. Dan klinkt er plots
Simon and Garfunkels 'Ik ben een rots,
Ik ben een eiland' op de radio.

The freshly fallen silent shroud of snow
wordt dikker, nu ik op de grenzen bots
van mijn bestaan. Ik denk: een eiland Gods,
insula Dei, en grijp Nescio.

Daar lees ik op het midden van de reis:
"t Eindigt toch allemaal in sneeuw en ijs.'
Het lied sterft weg: 'Een eiland kan niet schreeuwen.'

Ik wil eraf, om hier niet in te sneeuwen,
en verder bouwen op de Rots der Eeuwen,
witter dan sneeuw zijn in het Paradijs.

Jisp, 7 november 1980

(Kal, Jan, *1000 sonnetten 1966-1996*. Amsterdam, 1997, pag. 827)

Blijkens het Register op Bijbelplaatsen in Kals bundel dient bij de eerste regel aangetekend te worden, dat het woord Legio verwijst naar het evangelie volgens Lucas, 8:30: 'Jezus vroeg hem nu: "Hoe heet je?". Hij antwoordde: "Legioen". Want er waren vele duivels in hemgevaren.'

Een tweede bijbelplaats van het begrip legioen staat in het evangelie volgens Marcus, 5:9:

'Daarop vroeg Hij hem: "Wat is uw naam?" Hij antwoordde "Mijn naam is Legioen, want wij zijn met velen."'

Beide passages verhalen hoe Jezus een man die bezeten is door 'vele duivels' geneest door de boze geesten van de man over te laten gaan in zwijnen, die zich vervolgens in een rivier storten en verdrinken.

Het zou, indien er een Engelse vertaling van het sonnet voorhanden was, Simon zeker verbazen deze passages met het poëtische *I am a rock* verbonden te zien.

Lees ook: <http://rozenbergquarterly.com/bob-dylan-in-haarlem/>

Chomsky: We Must Not Let Masters Of Capital Define The Post-COVID World



Noam Chomsky

The global outbreak of COVID-19 has many thinking that a new economic and

political order is inevitably under way. But is that so? In the U.S., the moneyed class, which has thrived under Donald Trump, won't go down without pulling all stops to make sure that popular pressures for radical reforms will be blocked, says world-renowned public intellectual Noam Chomsky. Chomsky also reminds us that overt racism has intensified under Trump, and that police violence is a symptom of the underlying white supremacy that plagues U.S. society. Meanwhile, Trump's anti-environmental policies and his trashing of arms control treaties are bringing the world ever closer to an environmental and nuclear holocaust.

C.J. Polychroniou: It's been argued by many, from various quarters, that COVID-19 has been a game changer. Do you concur with this view, or are we talking of a temporary situation, with a return to the "business as usual" approach being the most likely scenario once this health crisis is over?

Noam Chomsky: There is no way to predict. Those who have primary responsibility for the multiple crises that imperil us today are hard at work, relentlessly, to ensure that the system they created, and from which they have greatly benefited, will endure — and in an even harsher form, with more intense surveillance and other means of coercion and control. Popular forces are mobilizing to counter these malign developments. They seek to dismantle the destructive policies that have led us to this uniquely perilous moment of human history, and to move toward a world system that gives priority to human rights and needs, not the prerogatives of concentrated capital.

We should take a few moments to clarify to ourselves the stakes in the bitter class war that is taking shape as the post-pandemic world is being forged. The stakes are immense. All are rooted in the suicidal logic of unregulated capitalism, and at a deeper level in its very nature, all becoming more apparent during the neoliberal plague of the past 40 years. The crises have been exacerbated by malignancies that have surfaced as these destructive tendencies took their course. The most ominous are appearing in the most powerful state in human history — not a good omen for a world in crisis.

The stakes were spelled out in the setting of the [Doomsday Clock](#) last January. Each year of Trump's presidency, the minute hand has been moved closer to midnight. Two years ago, it reached the closest it has been since the Clock was first set after the atomic bombings. This past January, the analysts abandoned

minutes altogether and moved to seconds: 100 seconds to midnight. They reiterated the prime concerns: nuclear war, environmental destruction and deterioration of democracy, the last of these because the only hope of dealing with the two existential crises is vibrant democracy in which an informed population is directly engaged in determining the fate of the world.

Since January, Trump has escalated each of these threats to survival. He has continued his project of dismantling the arms control regime that has provided some protection against nuclear disaster. So far this year, he has terminated the Open Skies Treaty, proposed by Eisenhower, and imposed frivolous conditions to block the re-negotiation of New Start, the last pillar of the system. He is now considering ending the moratorium on nuclear tests, “an invitation for other nuclear-armed countries to follow suit,” [said Daryl Kimball](#), executive director of the Arms Control Association.

The military industry can scarcely control its euphoria over the flood of gifts from the public to develop new weapons to destroy us all, encouraging adversaries to do likewise so that down the road, new grants will flow to try to counter the new threats to survival. A hopeless task, as virtually every specialist knows, but that is not pertinent; what matters is that public largesse should flow into the right pockets.

Trump also has continued his dedicated campaign to destroy the environment that sustains human life. His FY 2020 budget proposal, issued while the pandemic was raging, called for further defunding of the Centers for Disease Control and Prevention and other health-related components for government, compensated by increased support for the fossil fuel industries that are destroying the prospects for survival. And, as usual, more funding for the military and for the [border] wall that is a central part of his electoral strategy. The corporate leaders Trump has installed to supervise environmental destruction are quietly eliminating regulations that somewhat constrain the damage and that protect the population from poisoning water supplies and the air they breathe. The latter reveals sharply the malevolence of the Trump phenomenon. In the midst of an unprecedented respiratory pandemic, Trump’s minions are seeking to increase air pollution, which makes COVID-19 more deadly, [endangering tens of thousands of Americans](#). But it doesn’t much matter. Most have no choice but to live near the polluting plants — [those] who are poor and Black, and who vote the “wrong” way.

Again, there are beneficiaries: his prime constituency of private wealth and corporate power.

Turning to the third concern of the Doomsday Clock analysts, Trump has accelerated his program to dismantle American democracy. The executive branch has been virtually dismantled, converted to a collection of cowardly sycophants who do not dare to offend the master. His latest step was to fire the State of New York prosecutor who was investigating the swamp that Trump has created in Washington. He was carrying forward the investigation of the inspectors general who Trump purged when they were getting too close. The next projected step, we have just learned, is to be a [purge of the military command](#), to ensure faithful obedience to the aspiring tin-pot dictator in the event of an international or domestic crisis of his making.

Trump is mimicked closely by Jair Bolsonaro; farce imitating tragedy. But in Brazil, there is still a slim barrier to executive criminality: the Supreme Court, which blocked Bolsonaro's moves to purge the authorities investigating his own swamp. The U.S. trails well behind.

It is quite an achievement in a mere six months to have significantly escalated all three of the threats to survival that have moved the Doomsday Clock toward midnight, while at the same time, administering a spectacular failure to deal with the pandemic. Under Trump's leadership, the U.S., with 4 percent of the world's population, has by now registered 20 percent of [COVID-19] cases. According to a [study](#) in a leading medical journal, almost all are attributable to the refusal by Trump and associates to respect the advice of scientists.

In late March, the U.S. and EU had about the same number of coronavirus cases. Europe adopted the results of U.S. scientific studies, and cases have very sharply declined. Under Trump, cases have increased to over five times the EU level. European researchers are wondering whether U.S. has just given up. Europe is now [considering a ban on travelers](#) from the pariah state that Trump and associates are constructing.

The idea that the U.S. government has given up is mistaken. A more accurate conclusion is that the rulers simply don't care. Their concern is to maintain power and to shape the future society in their image. The fate of the general population is someone else's business.

The task of forging the future world is not left to executive orders. It is by now virtually the sole concern of the Senate, with a Republican majority that is perhaps even more subservient to the master than the executive. Mitch McConnell's Senate has virtually abandoned any pretense of being a deliberative or legislative body. Its task is to serve wealth and corporate power while packing the judiciary, top to bottom, with young ultra-right Federalist Society products who will be able to protect the reactionary Trump-McConnell agenda for many years, whatever the public might want.

The latest Republican effort to punish the population is to call upon the Supreme Court to terminate the Affordable Care Act ("Obamacare") — as always, offering nothing in its place but empty promises.

Trumpian malevolence is merely bringing to light far deeper malignancies of the socioeconomic order that cannot be ignored if we are to avoid the next and probably worse pandemic, or to deal with the truly existential threats to survival that Trump is working hard to make much more severe.

These are the questions we face as we ask ourselves what we can do to shape the emergence from the current health crisis.

Since the eruption of nationwide demonstrations in defense of Black lives and in support of defunding the police, we have witnessed massive shifts in public attitudes on racism and growing defiance against Trump by leading establishment figures and even within his own party. Can you analyze racism in the Trump era, and speculate as to whether the country is ready for a new era in race relations?

Some insight into "racism in the Trump era" is provided by the record of racially motivated violence. According to the Anti-Defamation League, in 2016, before Trump took office, this curse accounted for 20 percent of terrorism-related deaths in the U.S. By 2018, the figure rose to 98 percent. And it has continued since. FBI Director Christopher Wray reported that racially and ethnically motivated extremists had been the primary source of ideologically motivated lethal incidents and violence since 2018, and that 2019 marked the deadliest year of white supremacist violence since the Oklahoma City bombing in 1995, [*Foreign Affairs* reports](#).

That is one face of racism in the Trump era, regularly fanned from the White House. The current demonstrations reflect critical tendencies in the opposite direction. The demonstrations are unprecedented: in scale, in commitment, in solidarity and in popular support, reaching well beyond what Martin Luther King

Jr. achieved when he was still a popular figure.

These remarkable demonstrations testify to significant changes in popular consciousness. Trump, of course, has been trying hard to stir up his white supremacist voting bloc while tweeting wild charges about how the country is under siege by the violent radicals who run the Democratic Party. But his familiar techniques do not seem to be working as before.

So far, the [short-term] goals of the demonstrators seem to be mostly focused on policing. This focus on police practices leads directly to inquiry into much more fundamental features of American society. There is ample evidence that police violence in the U.S. is well beyond comparable societies, but it doesn't take place in a social vacuum. The U.S. is a far more violent society.

Violence, of course, isn't in the genes. It arises from social maladies that are reflected in many aspects of the society, not least its very low ranking among OECD [Organization for Economic Cooperation and Development] countries in social justice measures. It's clear why these maladies have a radically disproportionate impact on the Black community. Police violence is a symptom, which cannot be cured while ignoring its roots.

The spread of protests, especially to small-town America, has also brought to light the utterly weird phenomenon of the militia movement in the United States. To what extent is the political ideology of the Republican Party under Trump linked to the extreme anti-government ideology of the militia movement?

Apart from the assault on the Michigan State Legislature by the armed Michigan Liberty Militia ("very good people," Donald Trump assured us), the most dramatic recent case was at the village of Bethel, Ohio. A peaceful demonstration of a few dozen people in support of Black Lives Matter was attacked by 700 counterprotesters from motorcycle gangs, "back the blue" groups, and proponents of the Second Amendment, many armed or with baseball bats and clubs. The Second Amendment has nothing to do with the demonstration, but has become a rallying cry among right-wing groups, constantly evoked by Trump, always irrelevantly, to inflame the "[tough guys](#)" he is counting on.

As for political ideology, modern Republicans like to intone Reagan's slogan that government is the problem, not the solution. But always tongue-in-cheek. Their idol expanded the federal government ([while almost tripling the national debt](#)). It's true that the ideology of the modern Republican party is in part anti-

government. For them, government has a serious flaw; it is somewhat responsive to the general public. The flaw can be remedied by transferring policy-making to private tyrannies that are completely unaccountable to the public. But government is sometimes the solution for Republicans. One instance is when state power is needed to crush popular interference with the doctrines of the faith, the hallmark of neoliberalism from its origins in interwar Vienna, as we discussed earlier. Government is also the solution for the huge public subsidies for the corporate sector, and more visibly, when the corporate crime wave that has been unleashed by neoliberal principles crashes the economy, as has been happening regularly since Reagan. The masters then run hat in hand to the nanny state to be bailed out. That is happening again today, though this time the corporate greed mandated by neoliberal doctrine is only partially responsible; when the pandemic struck, corporations that had been enriching wealthy shareholders and management with stock buybacks have been demanding, and receiving, public largesse as usual.

On top of that, it always makes sense not to let an opportunity go to waste. Thanks to friends in high places, "[Nearly 82 percent of the benefits](#) from the tax law change [in the coronavirus stimulus] will go to people making \$1m or more annually in 2020."

The guiding neoliberal principle is simply a sharper version of the traditional understanding that the proper function of government is to "protect the minority of the opulent against the majority," as James Madison instructed at the Constitutional Convention. Government's prime concern is the welfare of "the men of best quality," as they called themselves a century earlier during the first modern democratic revolution in 17th-century England. The "rabble" will somehow fend for themselves.

How? In the neoliberal world, the solution for them is to join the precariat, deprived of support systems ("there is no society"), health programs, child care, vacations, secure pensions, in fact any way to escape the ravages of the market, whatever it brings.

Pensions illustrate neoliberal logic well. The first step has been to dissolve them into private 401(k)s. That might lead to higher returns for those who are lucky, and to disaster for those who are not, but either way, withdrawal of security turns people's minds way from "dangerous illusions" like solidarity and mutual support to isolation in an uncertain market. The next step has just been taken by Eugene

Scalia, who was chosen to be labor secretary on the basis of his credentials as a corporate lawyer strongly opposed to labor rights. Under the cover of the pandemic, he quietly [opened the 401\(k\) market](#) to the destructive private equity firms, offering them a huge source of profit and inflated management fees.

Proceeding further, after firing the U.S. attorney for the Southern District of New York, who stepped out of line by exploring his swamp in Washington, Trump nominated as his replacement Jay Clayton, a private equity lawyer who is a long-time advocate of changing federal law “to let asset managers funnel more money from retirees to those high-risk, high-fee firms,” [David Sirota reports](#) in another of his invaluable exposés of state-corporate crimes. The Securities and Exchange Commission (SEC), which monitors these shady organizations, issued another scathing report on their malpractice, which Sirota interprets, plausibly, as a “desperate cry for help” to prevent the stagecoach robbery underway. But to head off that threat, Sirota notes further, the Supreme Court quietly “restricted the SEC’s power to punish private equity firms.”

The circle tightens. Hold on to your hats as the new age is forged by the masters, step by step — if we let them have their way.

Since the outbreak of coronavirus, Joe Biden seems to have recognized that many of the problems facing the contemporary United States are structural, not cyclical. Indeed, Biden seems to have [moved further to the left](#) since Bernie Sanders suspended his presidential campaign on April. This raises the interesting question on whether Biden himself has changed or whether it is the politics and culture of the Democratic Party itself that have changed. Can you comment on the policy agenda of Biden and on the possibly changing face of the Democratic Party?

What Biden recognizes I don’t know. We can however read his program, which has been pressed well to the left. Not by the Democratic National Committee or the donor class. Rather by direct engagement of Sanders and his associates, and most important, by the constant activism of the groups that the Sanders campaign brought together and inspired. Whether the face will continue to change depends on whether these forces will continue to mobilize and to act.

It’s well to remember the traditional left perspective on the quadrennial extravaganzas, including the current one.

There is an official doctrine that politics reduces to voting in an election, and then going home to leave matters to others. That’s a wonderful way to suppress the

population and maintain authoritarian control. The terminology that is used to implement this technique of control is “vote for X,” and you’ve fulfilled your responsibility as a citizen.

The establishment doctrine is available both for those who favor government policy and those who oppose it. In the latter form, it has recently been called “lesser evil voting,” given the acronym LEV.

The traditional left doctrine is very different. It holds that politics consists of constant activism to resist oppression, not only from government, but from even harsher private power, and to develop people’s movements to promote justice and popular control of institutions. Every few years an event comes around called an “election.” One takes a few minutes to see if there is a significant difference between the candidates, and if there is, to take another few minutes to vote against the worst one and then get back to work. To illustrate the choice, consider global warming, plainly a critical matter (for some, like me, the most critical in human history, along with nuclear war). Democrats and Republicans differ sharply on the issue. The [latest study](#) by the Pew Research Center finds that, *Americans continue to be deeply politically divided over how much human activity contributes to climate change. About seven-in-ten Democrats (72%) say human activity contributes a great deal to climate change, compared with roughly two-in-ten Republicans (22%), a difference of 50 percentage points. The difference is even wider among those at the ends of the ideological spectrum. A large majority of liberal Democrats (85%) say human activity contributes a great deal to climate change. Only 14% of conservative Republicans say the same.*

This coming November, the difference between the candidates is a chasm.

This interview has been lightly edited for clarity and length.

C.J. Polychroniou is a political economist/political scientist who has taught and worked in universities and research centers in Europe and the United States. His main research interests are in European economic integration, globalization, the political economy of the United States and the deconstruction of neoliberalism’s politico-economic project. He is a regular contributor to *Truthout* as well as a member of *Truthout*’s Public Intellectual Project. He has published several books and his articles have appeared in a variety of journals, magazines, newspapers and popular news websites. Many of his publications have been translated into several foreign languages, including Croatian, French, Greek, Italian, Portuguese,

Spanish and Turkish. He is the author of [*Optimism Over Despair: Noam Chomsky On Capitalism, Empire, and Social Change*](#), an anthology of interviews with Chomsky originally published at *Truthout* and collected by Haymarket Books.

The Initiative For Fair Open Access Publishing In South Asian Studies ~ The 2020 Manifesto

*The 2020 Manifesto for Fair Open Access Publishing
in South Asian Studies*



FOASAS

Profiteering and restricted access have led to a crisis in academic publishing. The Fair Open Access movement is best promoted by mobilizing individual disciplines. With this manifesto, we, an open group of scholars of classical and modern South Asian Studies, declare our support for Fair Open Access publishing.

§1 As is well known, the impact of publications is very often contingent on factors independent of the quality of the research or the competence of the authors. This includes that the research is published in a renowned journal (or other publication medium), by a renowned editor, or - and this has become a major problem - by a prestigious publishing house.

§2 Most of the prestigious publication media are nowadays controlled by a small number of profiteering international publishers. These companies often sell their products at unjustifiably high prices. Much of the editorial work, on the other hand, is outsourced to researchers (or their co-workers, assistants, employees, secretaries etc.). Because they depend on the prestige capitalized on by the publishers, they generally do this without payment. This situation has led to a real crisis in academic publishing.

§3 The Open Access (OA) movement is a reaction to this development: the advance of digitization has made it easy to make the results of research freely available on the internet. OA publishing offers free access to research, regardless of an individual's financial means or affiliation with a subscribing institution. In the OA model, the individual reader does not pay (except, of course, in the case of printed works). Instead, the publication costs are borne by universities, libraries, scholarly societies, professional associations or other scholarly institutions. While in the wake of this development a number of institutions have founded in-house publishing projects, some commercial publishers have started to offer OA as well.

§4 In order to compensate for the revenue losses resulting from the free availability of OA publications, however, some profiteering publishers have begun to calculate special fees – imposed on the authors or their institutions. Most often, these fees are unjustifiably high and overcompensate for the production costs. As a growing number of academic institutions nowadays demand that the publications of their employees be OA, they are willing to pay these fees. They even regularly schedule a special budget to finance the publishers.

§5 Ultimately, however, it is the tax payers who have to pay, often several times: funding for research and researchers, library budgets for subscription fees, acquisition of overpriced books, processing costs charged by the publishers for OA publications etc. The only reason this system functions is that researchers and their institutions are dependent on the prestige that profiteering publishers have capitalized on for commercial benefit.

Go to (incl. List of Publishers & Journals): <https://foasas.org>

It's Time To Nationalize The Fossil Fuel Industry



Robert Pollin

The COVID-19 pandemic's impact on the economy provides a golden opportunity for creating a fairer, more just and sustainable world as it shatters long-held assumptions about the economic and political order. Its impact on the energy industry in particular can boost support for tackling the existential threat of global warming by raising the prospect of nationalizing and eventually dismantling fossil fuel producing companies, a position argued passionately by one of the world's leading progressive economists, Robert Pollin, distinguished professor of economics and co-director of the Political Economy Research Institute at the University of Massachusetts at Amherst.

C.J. Polychroniou: It has been argued by many that the coronavirus pandemic is a game changer for numerous industries, and could change the way we work and the way we use energy. We could also see the possible return of the social state and thus the end of austerity. First of all, are there any comparisons to be made between the current health and economic crises and what took place during the Great Depression?

Robert Pollin: There is one big similarity between the economic collapse today and the 1930s Great Depression. That is the severity of the downturns in both cases. The official U.S. unemployment rate coming from the Labor Department as of May 2020 was 13.3 percent. But a more accurate measure of the collapsing job market is the number of workers who have applied for unemployment insurance

since the lockdown began in mid-March. That figure is 44 million people, equal to about 27 percent of everyone in the current U.S. labor market, employed or unemployed. By contrast, during the Great Recession of 2007-09, official unemployment peaked, and for one month only, at 10.0 percent.

However, between 1930 and 1939, U.S. unemployment averaged about 18 percent, peaking at nearly 25 percent in 1933. The obvious difference between the 1930s and now is that the 1930s figure is an average over 10 brutal years. Our current severe job market is not going to last for 10 years. It could only last for a few more months, before the official unemployment rate gets to something like the more “benign” levels of Great Recession years, i.e. “only” 8-9 percent. Still, since the March lockdown, the severity of the unemployment crisis has been comparable to the 1930s.

This brings up the single most critical point of contrast between the 1930s and today. That is, we could have easily seen a decade-long economic depression now, except for the fact that the federal government today has intervened to an unprecedented extent to counteract the depression, while in the 1930s, the government did not intervene at the necessary scale until World War II.

The list of ways in which orthodox economists and government policymakers today are clueless is very long indeed. But they have at least figured out that, to stave off a 1930s-level depression, you pump massive amounts of money into the economy. For now, this has thus far included the so-called CARES Act, which passed Congress and Trump signed in March. This was a \$2 trillion injection, equal to about 10 percent of the overall U.S. economy (Gross Domestic Product, or GDP), and still more important, Federal Reserve bailout funds for big corporations and Wall Street, to the tune of something like \$5 trillion — 25 percent of GDP — and counting. Without the CARES Act and Federal Reserve bailouts, we could easily be looking right now at a replay of the 1930s. Things are bad enough as it is, of course. Plus, it is clear that the federal government funds are largely being stuffed into the pockets of corporations instead of where they are needed. Spending on public health — in the midst of a pandemic no less — as well as public education, and direct support for workers and the poor are getting short shrift, as usual.

The oil and gas industry has been particularly hard hit during the coronavirus pandemic. In that context, some, including yourself, have argued quite

passionately that the time is ripe for nationalizing the fossil fuel industry. What would be the advantages of doing so? And how could we finance the transition to a sustainable energy future?

The underlying issue here is that, according to the thoroughly mainstream and highly cautious projection of the Intergovernmental Panel on Climate Change (IPCC) we, the residents of planet Earth, have 30 years total to achieve net zero carbon dioxide (CO₂) emissions to have a reasonable chance of avoiding the most severe impacts of climate change — in terms of heat extremes, heavy precipitation, droughts, floods, sea-level rise and biodiversity, and the corresponding impacts on health, livelihoods, food security, water supply and human security. There is no avoiding what this means — which is that the global fossil fuel industry simply must be put out of business within the next 30 years. This is for the simple reason that burning fossil fuels to produce energy is what spews CO₂ into the atmosphere, and is therefore the primary cause of climate change. The need to put an end to the fossil fuel industry remains an imperative, regardless of whether the industry is facing financial difficulties, as they are at present, or swimming in profits. Everyone on the planet simply has to stop burning oil, coal and natural gas to produce energy. We can, of course, take it as a given that the fossil fuel companies will fight fiercely, using every single tool at their disposal, to keep themselves alive, so that they can continue to reap big profits from destroying the Earth.

For that reason, probably the best way to defeat the fossil fuel companies, at least in the U.S., is for the federal government to buy them. That would bring the companies under public scrutiny and control, which should, in turn, create a clear path for giving them more than what they actually deserve — which is a well-thought-out plan for a relatively painless death over the next 20 years or so.

Now it so happens that the U.S. and global oil industry is experiencing a severe crisis at present unrelated to climate change issues. The current crisis has resulted from the collapse of demand for energy resulting from the pandemic and recession, and even before this, in early 2020, an oil price war between Russia and Saudi Arabia. Thus, the global price of oil fell by more than 50 percent in early 2020, before the onset of the pandemic. Reflecting these developments, [a report](#) on March 26 by the Federal Reserve Bank of Dallas presented a “bleak outlook” for the oil industry over the near future, stating that “industry layoffs

and bankruptcies and lower U.S. crude oil production seem inevitable.” Given these conditions, the [U.S. oil and gas industry](#) has been a [major recipient of bailout funds](#), to keep the sector alive. But why should we keep these industries alive in the first place, since they absolutely must be phased out within the next 20 years anyway?

It is critical to recognize that combined market value of the U.S. energy sector [fell by nearly 50 percent](#) between the beginning of 2020 and mid-April, from \$1.27 trillion to \$700 billion. The industry has rebounded modestly (but only modestly) since April as lockdown conditions are loosening. The point, in any case, is that the U.S. federal government could purchase a controlling interest in the entire U.S. industry now for around \$350-\$400 billion. This amounts to less than 10 percent of the bond purchases that the Federal Reserve has undertaken since March and is [expected to continue doing](#) in the coming months to bail out Wall Street. To be a bit specific, the federal government could borrow the money to purchase a controlling interest in the U.S. oil industry, and the Federal Reserve could buy the Treasury Bonds, thereby effectively taking these bonds off the government’s books. It’s the type of financial engineering operation that the Treasury and Fed could execute easily within the existing policy environment.

If this sounds like an outlandish proposal, it is useful to keep in mind that, during the 2007-09 Great Recession, the federal government did [nationalize General Motors and Chrysler](#), two iconic U.S. corporations. It was at that time, moreover, the Obama administration that established stringent fuel efficiency standards for the industry — the standards that Trump has been trying to revoke, of course.

Is the plan that you advocate for the nationalization of the fossil fuel industry similar to the one that was advocated by the Labour Party in the U.K. a few years ago — namely, a publicly owned but decentralized energy system?

I actually favor a mix of ownership forms for a transformed energy system — that is, some public ownership, but also private ownership, especially at smaller scale, including community and cooperative private ownership. Opportunities to develop these alternative smaller-scale ownership forms become a realistic possibility with a transformation to an energy system that relies primarily on solar and wind power, with all economic sectors operating at high efficiency. The issue of who owns the energy resources is obviously of major significance. At the same time, in my view, the single most important question is not the ownership form per se, but

rather whether we are truly on the path to completely supplanting the existing fossil fuel-dominant energy system with one dominated by clean renewable energy sources and high efficiency.

Can nationalization of the energy industry alone guarantee that we will avert a climate change catastrophe?

The answer is clearly “no.” In fact, throughout the world, the energy sector has long operated under a variety of ownership structures, including public/municipal ownership, and various forms of private cooperative ownership in addition to private corporate entities. Indeed, in the oil and natural gas industry, publicly owned national companies control approximately 90 percent of the world’s reserves and 75 percent of production. They also control many of the oil and gas infrastructure systems. These national corporations include Saudi Aramco, Gazprom in Russia, China National Petroleum Corporation, the National Iranian Oil Company, Petróleos de Venezuela, Petrobras in Brazil and Petronas in Malaysia. None of these publicly owned companies operates with the same profit imperatives as big private energy corporations, such as ExxonMobil, BP and Royal Dutch Shell. But this does not mean that they are prepared to commit to fighting climate change simply because we face a global environmental emergency. Just as with the private companies, most of the time, producing and selling fossil fuel energy generates huge revenue flows for these companies. National development projects, lucrative careers and political power all depend on continuing the flow of large fossil fuel revenues. We should therefore not expect that public ownership of energy companies will, by itself, provide a more favorable framework for advancing effective clean energy industrial policies.

Wouldn’t there be job loss in the fossil fuel industry because of decarbonization? If so, how do we ensure that trade unions go along with the idea of nationalizing the fossil fuel industry?

This is a critical question. Everyone needs to recognize that workers and communities in the United States, as well as throughout the world, whose livelihoods depend on people consuming oil, coal and natural gas are going to lose out in the clean energy transition. It is therefore only a modest exaggeration to say that the fate of the planet depends on whether we can put in place what the late, great labor organizer Tony Mazzocchi initially called just transition policies for these workers and communities. Just transition policies have to include job,

wage, pension and health care guarantees, along with retraining and relocation support, as needed, for all displaced workers. A just transition must also include large-scale investments in heavily impacted communities. These investments could be, for example, in the areas of land reclamation and repurposing, as well as new investments in clean energy manufacturing. Such policies are certainly justified according to any standard of fairness. But they are also a matter of strategic politics. Without such adjustment assistance programs operating at a major scale, the workers and communities facing retrenchment from the clean energy investment project will — along with their union representatives — predictably and understandably fight to defend their communities and livelihoods. This in turn will create unacceptable delays in proceeding with effective climate stabilization policies.

If the coronavirus pandemic offers an opportune time to reshape advanced capitalist societies, what other sectors of the economy would you recommend that they fall under public ownership?

I don't think we should assume that a transformation of the U.S. economy to advance equality, economic stability and ecological sanity necessarily requires public ownership across the board. As I mentioned before, how do we deal with the fact that most of the world's energy assets are already publicly owned? But let's consider our ever more obviously disastrous health care system as another case in point. The U.S. health care system is currently dominated by giant private insurance and pharmaceutical companies as well as big hospital conglomerates. Here I would say step one is to establish Medicare for All — that is, everyone having the right to decent health care, with nobody facing any financial challenges at all in getting the care they need, including for all types of COVID testing and treatment, along with paid sick days off. Under Medicare for All, some health care providers and hospitals could still operate as private entities, under the regulatory system established by Medicare for All. I would call that a mixed system, with public ownership of the health insurance provision, with some private ownership of physicians' practices, community clinics and hospitals.

To me, the overarching question is not public or private ownership as such. The fundamental challenge is rather to always try to understand the alternative pathways to most effectively build truly egalitarian, democratic and ecologically sustainable societies, putting all labels aside. That should always be our starting point in addressing the issue of public ownership, in the U.S. or anywhere.

This interview has been lightly edited for clarity and length.

Copyright © Truthout. [May not be reprinted without permission.](#)

C.J. Polychroniou is a political economist/political scientist who has taught and worked in universities and research centers in Europe and the United States. His main research interests are in European economic integration, globalization, the political economy of the United States and the deconstruction of neoliberalism's politico-economic project. He is a regular contributor to *Truthout* as well as a member of *Truthout's* Public Intellectual Project. He has published several books and his articles have appeared in a variety of journals, magazines, newspapers and popular news websites. Many of his publications have been translated into several foreign languages, including Croatian, French, Greek, Italian, Portuguese, Spanish and Turkish. He is the author of [Optimism Over Despair: Noam Chomsky On Capitalism, Empire, and Social Change](#), an anthology of interviews with Chomsky originally published at *Truthout* and collected by Haymarket Books.